

นิยายรักฉบับผู้ใหญ่

เมฆาฟาก

โดย ฟ้า

ศิตะธาร

เมฆาฟาก

ศิตะธาร

เมฆกาฬาก

อารัมภบท ;

เธอมีความรู้สึกเหมือนตกนรกทั้งเป็น เพียงแค่เธอต้องเข้า
พิธีแต่งงานกับเขาแทนพี่สาวของเธอที่หนีไปกับชายคนรัก เขา
กลั่นแกล้งทำร้ายเธอราวกับเธอไม่ใช่คน แต่ท่ามกลางความทุกข์
ระทม มันกลับมีความรู้สึกหนึ่งที่ผุดขึ้นมาในใจของเธอ ไม่ว่าจะ
หลับตาหรือลืมตา เขาคือหนึ่งเดียวที่สถิตอยู่ในความทรงจำของ

เธอ

ตัวอย่าง

โดย ; กิตติธรรมา

ตอนที่ 1

“พี่ขอร้องนะรต ช่วยพี่ด้วยเถอะ..”

ผกามาศเขย่าแขนกลมกลิ้งของรตศิริรินทร์ พร้อมกับมองหน้าเธอด้วยสายตาวิงวอน

“ปฏิเสธเขาไปสิจ๊ะพี่ผกา ในเมื่อเรามีคนรักอยู่แล้ว เขายังจะตื้อเราอยู่ทำไม..”

“มันไม่ง่ายอย่างนั้นหรอก มันเป็นคำมั่นสัญญาตั้งแต่รุ่นคุณปู่ หากลูกหลานในตระกูลเติบโต ให้แต่งงานอยู่กินกันไปทุกรุ่น..”

“จะบ้าตาย..”

“พี่จะหนีไปกับคุณวินะรต ช่วยเป็นเจ้าสาวแทนพี่ด้วย..”

ผกามาศมองหน้าเธอนิ่งก่อนจะรีบก้าวออกจากห้องกลางดึก ทิ้งความกลัดกลุ้มไว้ให้เธอเพียงลำพัง กับภาระอันหนักอึ้งคือการเป็นเจ้าสาวของลูกชายพ่อเลี้ยงภูเงิน ซึ่งเธอก็ยังไม่เคยเห็นหน้าเขามาก่อน

แต่ที่เธอต้องทุกข์หนักเป็นเพราะเธอเองก็มีคนรักอยู่แล้ว นั่นคือศรัณย์ธร เขาเป็นครูสอนพละ เหมือนกันกับเธอและสอนอยู่ในโรงเรียนเดียวกัน

คินนั้ทั้งคินรสถิรินทร์ไม่ได้หลับเลยแม้แต่จิบเดียวจบ
จนใกล้สว่าง เธอก็ต้องถอนใจยาวออกมาเมื่อบานประตูห้องถูก
ผลักให้เปิดออกกว้าง

“ผกา แต่งตัวได้แล้วลูก ช่างทำผม ช่างแต่งหน้ามาพร้อม
แล้ว..”

เสียงคุณแม่ไขดังมาแต่ไกล ตามติดด้วยร่างของส้มเกลี้ยง
ที่ประคองชุดวิวาห์สีขาวที่สวยงามเข้ามาในห้อง

“รส..แล้วผกาไปไหนล่ะลูก..”

“หนีไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้วค่ะแม่..”

“อะไรนะ!!!..”

เธอหันมามองหน้าแม่ของเธอตรง ๆ

“แค่เข้าพิธีแต่งงานแล้วก็จบใช้ไหม..”

หญิงวัยกว่าสี่สิบที่สวยงามมองหน้าเธอหนึ่ง

“รสจะแต่งงานแทนพี่ผกาเอง..ทางฝ่ายโน้นยังไม่มีใคร
เคยเห็นหน้าพี่ผกา เขาคงไม่ไว้วางใจหรอกค่ะ..”

คุณแม่ไขรู้สึกใจเต้นแรงด้วยความหวาดหวั่น เพราะรู้จัก
นิสัยของลูกสาวคนนี้ดีว่าเป็นคน โผงผางมากแค่ไหน ผิดกับผกา

มาศที่เรียบร้อยอ่อนหวาน แต่ไม่นึกว่าผกามาศ จะกล้าหนีการ
แต่งงานทั้งที่เป็นคนเงียบ ๆ คิดจะจี๋อายซะด้วยซ้ำ

“ผกาหนีไปกับใคร..”

“คุณวิรัชชาติ ลูกชาวนายอำเภอที่ปลดเกษียณ..”

เธอบอกแม่ด้วยน้ำเสียงที่เบาลง ยิ่งเห็นใบหน้าของแม่ที่
เผือดซีด ความคิดที่ตั้งใจจะต่อว่าต่อขานก็อันตรธานหายไปสิ้น

“ถ้าคุณพ่อรู้จะทำยังไง..แม่กลัว..”

รสสิรินทร์เดินเข้าไปจับมือบางของแม่

“ไม่รู้วันนี้ก็ต้องรู้วันหลัง หรือจะปฏิเสธเขาไปเลยก็ยิ่งดี
..”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้..”

เธอผ่อนลมหายใจออกมาอีกครั้งก่อนจะหันไปมองชุด
เจ้าสาวสีสะอาด

“รสจะอาบน้ำแล้วออกมาแต่งตัวแล้วกันนะคะ แม่ก็ลงไป
ดูแลด้านล่างเถอะ หรือไม่ก็คุยกับคุณพ่อให้เรียบร้อย..”

เธอมองหน้าแม่อีกครั้งก่อนจะหายเข้าห้องน้ำไปกว่าสิบ
นาทีก็ออกมา เตรียมพร้อมให้ช่างผม ช่างแต่งหน้าแปลงร่างของ

เธอจากครูสอนพลະ โทรม ๆ ให้กลายเป็นชินเดอเรล่าที่งามพิลาส
อย่างหาใครเปรียบไม่ได้

พิธีแต่งงานที่ยิ่งใหญ่ถูกจัดขึ้นอย่างสมเกียรติของ
ลูกหลานตระกูลคนดังที่ร่ำรวยอย่างมหาศาล และเป็นการ
แต่งงานที่เปรียบเหมือนกันเชื่อมความสัมพันธ์ในกลุ่มเครือญาติ
ที่ไม่ยอมให้เงินทองกระเด็นออกไปอยู่ที่ตระกูลอื่น

หญิงสาววัยยี่สิบสามปีที่แก่นแก้วและห้าวจนติดจะ
กระโดดกระเดก ถูกแปลงร่างให้กลายเป็นเจ้าสาวที่แสนสวยใน
ชั่วพริบตา

ดวงหน้าเรียกรูปร่างที่เนียนกริบถูกแต่งแต้มด้วย
เครื่องสำอางอย่างดีจนดูผุดผ่องงดงามแซมซ้อย อีกทั้งผิวเนื้อที่ไม่
เคยมีใครได้เห็น ดูงามระรานตาเข้ากับชุดสีขาวสะอาด

ร่างบางอรชรเยื้องย่างลงมาจากค่านบนแล้วตรงไปยังห้อง
โถงของบริเวณจัดงาน เพื่อทำพิธีหมั้นสืบต่อไป แต่ทว่าเพียงแค่
เธอปรากฏตัวขึ้น เสียงฮือฮาก็ดังขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะความ
สวยงามของเธอเหนือความคาดหมายของหลายคน

แต่มีอยู่คนที่ต้องถอนใจเฮือก ๆ ด้วยความกลัดกลุ้มอย่างหนักนั่นก็คือนายธนาสันต์ พ่อของเธอนั่นเอง ทุกอย่างก้าวของเธอสร้างความหวาดหวั่นให้เขาเป็นอย่างมาก

“ไหนดละเจ้าบ่าว..”

เสียงของแขกหรือต่างเอ่ยมาม เมื่อได้ชื่นชมกับความงดงามของเจ้าสาวแล้วแต่ยังไม่มืวี่แววของเจ้าบ่าว

“ทำไมยังไม่มาอีกนะ ปานนี้แล้ว..”

เสียงญาติผู้ใหญ่ฝ่ายเธอพูดคุยกับเซ่งแซ่ในขณะที่เธอรู้สึกดีใจอย่างเหลือล้น หากเขาผิดเวลา ก็จะสามารถหาเรื่องยุติการแต่งงานนี้ได้

“มาแล้ว..นั่น ใจ เขามาแล้ว..พ่อเลี้ยงภูเงิน..”

แต่เมื่อได้ยินเสียงอ้ออิงอีกครั้งหัวใจของเธอก็หล่นวูบลงไปอยู่แทบเท้าก็ได้

“ขอโทษที่มาช้า พ่อดีมีเหตุขัดข้องนิดหน่อย..”

ชายวัยกว่าหกสิบยกมือไหว้ทุกคนก่อนจะเดินมาหานายธนาสันต์แล้วมองตรงมายังร่างของเธอผู้ที่เป็นเจ้าสาวในวันนี้

“ไหนดละพ่อเลี้ยง เจ้าบ่าว..”

พ่อของเธอเอ่ยถามพ่อเลี้ยงภูเงิน พลาชมองไปเบื้องหลัง
ของเขา แต่พ่อเลี้ยงยังไม่ทันได้บอก ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สง่า
งามคุณวุฒิฐาน คิ้ววัยสามสิบปี เขามาในชุดเสื้อราชประแตนสีขาว
กับโจงกระเบาผ้าม่วง เขาเดินเข้ามาท่ามกลางสายตาของผู้คน
มากมาย ติดตามด้วยบอดีการ์ดซึ่งเป็นชายหนุ่มวัยไล่เลี่ยกับเขา
อีกสามคน

สายตาทุกคู่จับจ้องอยู่ที่ใบหน้าสีเหลี่ยมได้รูป ที่
ประกอบด้วยดวงตาที่คมกริบ ปลายจมูกที่โด่งเป็นสันรับกับริม
ฝีปากได้รูปอมชมพูอย่างคนมีสุขภาพดี

รูปร่างสูงใหญ่ราวร้อยเก้าสิบเซนฯ ผิวสีแทนดูสะอาด
เกลี้ยงเกลาหมดจด สายตาคมทอคมองไปยังดวงหน้าที่พริ้มเพรา
ของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าสาวของเขานิ่ง

ใบหน้าเรียบขรุ้มปราศจากรอยยิ้ม ทำให้ดวงตาคมคู่นั้น
เพิ่มความดุดันจนน่าหวาดหวั่น ทันทีที่รสสิรินทร์มองสบตาคม
ของเขา หัวใจดวงน้อยของเธอก็ไหวสะท้านด้วยความรู้สึกหนึ่งที่
เหมือนวู่วสันหลังหวาก็ไม่ปาน

สายตาคมของเขาที่มองจ้องเธอเหมือนต้องการจะค้นหา
อะไรบางอย่าง ก่อให้เกิดความกลัวเล่นปรางค์เข้าครอบครอง

หัวใจที่กล้าแกร่งของเธอแทบทันที ไม่นึกมาก่อนว่าผู้ชายหน้า
เข้มอย่างเขา จะมีพลังทางกระแสน้ำได้มากมายถึงเพียงนี้

“เริ่มพิธีเลยก็แล้วกัน เดี่ยวจะเลยฤกษ์..”

เสียงพิธีการกระซิบบอกนายธนาสันต์และพ่อเลี้ยงภูเงิน
ก่อนจะเริ่มพิธีทั้งหมด ตั้งแต่ตักบาตรเลี้ยงพระ หมั้น จดทะเบียน
รดน้ำสังข์ รวมไปถึงการฉลองที่ทำเสร็จภายในวันเดียวและใช้
เวลาไม่มาก

“อะไรกัน..”

รศศิรินทรร้องถามทันที เมื่อเห็นสาวใช้เก็บเสื้อผ้าของ
เธอลงกระเป๋าใบใหญ่หลายใบ

“แต่งงานแล้วก็ต้องเป็นคนของเขา เขามาสู่ขอแล้วนะลูก
..”

“หมายความว่าไงคะแม่..”

“ตอนนี้หนูแต่งงานมีครอบครัวแล้ว ก็ต้องไปอยู่บ้านสามี
ตอนนี้เขารออยู่..”

“อะไรนะ!!..”

បៀមពាណិជ្ជ

ផ្គត់ផ្គង់

ថ្នាំបំបាត់

